

nagyon messze van tőlünk. Minduntalan csak azt a szörnyű szakadékot látjuk, mely ott tátong a mostani és az akkori idő között. S most éppen e szakadéknak kellene elenyésznie, e különbségnek megszűnnie. Mi, akiket tér és idő elválaszt tőle, éppen úgy halljuk beszélni bizonyágtévőinek ajkán át, mintha itt élne közöttünk? Tér és idő nem választ el tőle? Éppen, mintha *itt* és *most* élne? Nincs már zsidó vagy görög, perzsa, méd vagy elámita, s nincs már idegenség és különbözőség?

Igy beszél a pünkösdi történet. Tekinthejtük, ha akarjuk, költői lendületből született szép történetnek. De ha van fülünk, hogy halljunk, többet hallunk egy szép történetnél. Megismerjük lényegét és meglátjuk, kicsoda Jézus. Jézus nemcsak volt, hanem van és lesz. Nemcsak ott és egykor élt; Jézus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, egyszóval: Jézus ott van az élet közepén. S ez azt jelenti, hogy amit mond, az nem csupán esetleges történeti igazság, mely megértésre csak bizonyos időben található, hanem az a csodálatos, hogy az esetlegesben az örökkévaló, az emberiben az isteni jelent meg. Hogy Jézus az élet közepe, ez azt jelenti, hogy körülötte nyugszik minden, mint a körben a középpont körül. S amiképpen a középpont a kör minden pontjától egyenlő távolságra van, éppen úgy Jézus ma sincs távolabb, mint tegnap. Nem hiába van megterítve az úrasztala: „vegyétek, egyétek, ez az én testem, mely érettetek megőretik, az én vérem, mely kiontatik a bűnök bocsánatjára.“ Ez ma éppen olyan igaz, mint amilyen igaz volt ezer esztendővel ezelőtt, és igaz lesz ezer esztendő múlva éppen úgy, mint ma. Ez a történet, amelyik elbeszéli, hogy az első pünkösdkor megértették a Jézusról szóló beszédet, nem akar egyebet mondani, mint hogy az élet közepén Jézus van. Ha igazán Jézusról van szó, akkor minden embernek jönnie kell, hogy megértse Őt. Jelenthet-e valamit a kultúrák és nyelvek különböző volta az Ő hatalmas megváltó ígéjével szemben? Hogy Ő a középben van, ez azt jelenti, hogy az élet- és világszemléletek ezerféle különbségei is tovatűnnek. Milyen sokat töprengünk, hogy a különböző életkorúakhoz és állapotúakhoz miképpen lehetne Jézust közelvinni. Miképpen prédikáljunk a képzett embernek, a munkásnak, az ifjúnak? Óh, inkább azon kellene töprengenünk, hogy csakugyan Jézus-e az, akit hirdetünk, s akit egymáshoz közel szeretnénk vinni! Ha csakugyan Ő volna, s amikor Róla beszélünk, szavainkkal csakugyan a középpontot ra-

gadvánok meg, ahol Ő van, okozhatna-e olyan sok gondot az életkorok és állapotok különbözősége? Úgy áll minden körülötte, mint a körben a középpont körül. Isten ígéje, melyet maga Jézus hoz, s mely maga Jézus, mint a gránát, úgy töri szét az élet építményeit, a tetőtől az alapig. Nincs alap és fal, mely neki tulerős volna. Nics olyan lelki-, faji-, vagy állapotfeltétel, mely neki legyőzhetetlen akadály lehetne. Bárcsak az egyház, amikor Róla beszél, ne félne annyira az emberek ellenvetéseitől és felreértéseitől; bárcsak attól félne, hogy amikor Jézusról beszél, csakugyan Róla vagy más valakiről beszél-e?! Ez a pünkösdi. Ezt hirdeti a pünkösdi. Ezt az egyet, hogy Jézus a közép, körülötte forog a történelem ezer változata, de előtte minden különbség megszűnik.

Természetesen az akkori időnek és az első jeruzsálemi pünkösdkor, hogy pünkösdi lehessen, voltak emberei, kiknek volt fülük, hogy halljanak, szemük, hogy lássanak, emberei, akik megismerhették és mivel megismerték, hirdették is, hogy Jézus a középpont. Nézhették, érezhették, megtapinthatták és mint fény az éjszakában, úgy áradt szerte, hogy amit Jézus hirdet, nemcsak valami a más dolgok mellett, hanem az egyetlen érvényes dolog, mindennek a középpontja. Azonban amijök megvolt nekik pünkösdi előtt és előttünk, nem olyan valami, amit utánuk mi is meg ne kaphatnánk. Ők is, mint mi, csak pontjai annak a körnek, melynek közepe Jézus, s miért ne törhetne elő az igazság fénye a kör valamely más pontján is „most itt, majd ott, most keleten, majd nyugaton?“ Miért ne tudnák a kör egész vonalán, miért ne világolhatna az egész földön és minden időben, miért ne törhetne elő minden ajakról, hogy Jézus az Úr! Miért ne teljesedhetnék be, amit Isten ígéjében megígért: „kitöltöm az én Lelkemet minden testre“? Miért ne telhetnék meg minden ország az Isten dicsőségével? Miért ne lehetne már egyszer igazán és végérvényesen pünkösdi?

Első pillanatra talán csodálatosnak tűnik föl, hogy minden idő és ember számára csak *egy* igazság van. De csak az első pillanatra. Valóságban minden idő és nemzetség szorosan összetartozik. Ámbár vannak különbségek, de még nagyobbak a közös vonások, s ha ezekre nézünk, azt a csodálatos dolgot látjuk meg, hogy nem az élet magaslata, hanem mélysége, a nehézség, komolyság, szenvedés és nyomorúság mindannyiunk közös vonása. Az u. n. magaslatok, melyekre talán felemelke-